

รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

STUDENT TEACHERS' LEARNING STYLES OF FACULTY OF EDUCATION, BURAPHA UNIVERSITY

ดร.รุ่งฟ้า กิติญาณัฐนต์*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจำแนกตามเพศปีที่เข้าศึกษาและสาขาวิชาเอก

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรการศึกษาระดับชั้น 5 ปี ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2547-2548 ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาได้มาโดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan โดยสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 234 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and

Riechmann มีค่าความเชื่อมั่น .87 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Windows Version 10.01 เพื่อหาค่าร้อยละ (Percentage) และค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีรูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ (Collaborative) มากที่สุดจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 45.3 รองลงมาคือ แบบพึ่งพา (Dependent) จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 แบบมีส่วนร่วม (Participant) จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 แบบอิสระ (Independent) จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 แบบหลีกเลี่ยง

* อาจารย์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

(Avoidant) จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 และแบบแข่งขัน (Competitive) น้อยที่สุด จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9

2. นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่มีเพศต่างกันปีที่เข้าศึกษาต่างกันและสาขาวิชาเอกต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

Abstract

The purpose of this research was to study and to compare learning styles of student teachers at Faculty of Education, Burapha University. The student teachers were classified by sex, year of admission and program of study.

A sample consisted of 234 student teachers in the Bachelor of Education and Bachelor of Science degree programs (5 years) during the 2004-2005 academic years at Faculty of Education, Burapha University. The sample size was determined by using a Krejcie and Morgan's table. The sampling method used in this study was stratified sampling. The Student Learning Styles Questionnaire was developed from Grasha and Riechmann's with reliability coefficient at .87. The Chi-Square and percentage were analyzed by statistical program SPSS version 10.01 (Statistical Package for Social Science)

The findings of this research were as follows:

1. The majority of respondents (106 student teachers, 45.3 percent) chose collaborative learning styles followed by dependent learning

styles (60 student teachers, 25.6 percent), participant learning styles (49 student teachers, 20.9 percent), independent learning styles (13 student teachers, 5.6 percent), avoidant learning styles (4 student teachers, 1.7 percent) and competitive learning styles (2 student teachers, 0.9 percent).

2. The Learning Styles of student teachers classified by sex, year of admission and program of study were not significantly different.

คำสำคัญ

รูปแบบการเรียนรู้/การเรียนรู้/นิสิตคณะศึกษาศาสตร์

บทนำ

การศึกษา คือกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคมการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต แนวทางการจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียน มีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546) กระบวนทัศน์ของการเรียนรู้ต้องเน้นที่ตัวผู้เรียนและวิธีการเรียนรู้ นอกจากนี้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องพัฒนากระบวนการคิด และการเรียนรู้ด้วยตนเองมีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องได้แก่รูปแบบการจัดกิจกรรม การเรียน การสอนต้องเป็นการเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active Learning) บทบาทของครูต้องทำหน้าที่เป็นผู้สนับสนุนส่งเสริมและกระตุ้น (Facilitator) ด้วยกิจกรรมที่ท้าทาย (Risk Taking) บทบาทของผู้เรียน ต้องเป็นผู้เรียนที่ตื่นตัวและมีความกระตือรือร้น (Active Learner) ผู้เรียนมีโอกาสเลือกรูปแบบการเรียนรู้และตัดสินใจด้วยตนเอง (Wilson and Wing-Jan, 1993, p. 7)

การจัดการศึกษาในประเทศไทยได้ดำเนินการปฏิรูปและพัฒนาอย่างต่อเนื่องหลังจากมีการประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กล่าวคือ ดำเนินการการปฏิรูปครู หลักสูตร และกระบวนการเรียนการสอนตลอดจนแนวคิดต่างๆ ของการจัดการศึกษาเพื่อให้เป็นไปตามกระบวนการขั้นและเน้นตัวผู้เรียนรวมทั้งวิธีการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาไปตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพดังกล่าวแล้ว

ในมุมมองของการจัดประสบการณ์ทางการศึกษา จะประกอบด้วยลักษณะทั่วไป 4 ประการคือครู ผู้เรียนหลักสูตรและสภาพการณ์ ลักษณะทั้ง 4 ประการไม่มีข้อใดที่อาจลดทอนให้เข้าไปอยู่ในข้ออื่นๆ ได้แต่ละข้อจะต้องถูกนำมาพิจารณาเสมอในการให้การศึกษา (โนวาค และ โกวิน, 2534, หน้า 7 อ้างอิงจาก Schwab, 1973) นอกจากนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2537, หน้า 69) เสนอแนะไว้ว่าการเรียนการสอนไม่ว่าระดับใดจะต้องมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกัน 3 ประการ คือ นักศึกษาครู และปฏิสัมพันธ์ระหว่าง

นักศึกษา และครู องค์ประกอบเหล่านี้จะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีจึงจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

การเรียน การสอน ในระดับอุดมศึกษา ถือว่าเป็นการศึกษาแก่ผู้เรียนในลักษณะของการสร้างเสริมอารมณ์สะสมปัญญา ดังนั้น พื้นฐานความรู้ และแนวคิดหรือเจตคติเดิมของผู้เรียนที่ได้รับจากการศึกษา การศึกษาในระดับอุดมศึกษาช่วยเสริมความรู้ขั้นสูง ขณะเดียวกันก็ประมวลความรู้ในสาขาวิชาต่างๆ ให้มีความเป็นหนึ่งและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดแนวคิดที่เป็นเอกลักษณ์ของตนได้ (สุรศักดิ์ ยอดหาญ, 2546, หน้า 11) อย่างไรก็ตามการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาก็พบกับการเปลี่ยนแปลงและปัญหาต่างๆ มากมายจากการศึกษาของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2544, หน้า 11-12) ได้ทำการศึกษาแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยรายงานว่าแนวการจัดการศึกษาในประเทศไทยได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ อาทิ เช่น ความเปลี่ยนแปลงทางด้านวิชาการซึ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วความทันสมัยทางเทคโนโลยีสารสนเทศความเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองตลอดจนการเปลี่ยนแปลงด้านจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีผลทำให้สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องปฏิรูปการศึกษาโดยพัฒนาเนื้อหาสาระ และกระบวนการเรียน การสอนให้ทันต่อสภาพการณ์เพื่อสนองตอบความต้องการของบุคคลและสังคม ในส่วนของการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาในระดับปริญญาตรีมีกลยุทธ์การปฏิรูปการเรียนการสอนในด้านผู้เรียนจัดการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีการเตรียมความพร้อมของ

ผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา มีการกำหนดคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์เพื่อเป้าหมายการผลิตที่ชัดเจน ฝึกให้ผู้เรียนมีนิสัยใฝ่รู้ ปลูกฝังและพัฒนาทักษะทางด้านเทคโนโลยี (IT) ด้านภาษา และการสื่อสารพัฒนาทักษะด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา และการปลูกฝังจริยธรรมใน ด้านผู้สอน เปลี่ยนบทบาทจากผู้ป้อนเป็นผู้สนับสนุน ชี้แนะ และอำนวยความสะดวกในด้านการเรียนการสอน จัดรูปแบบและวิธีการสอนที่หลากหลายเหมาะสมกับธรรมชาติเนื้อหา และระดับของผู้เรียน จัดกระบวนการพัฒนาทักษะและเทคนิคการสอนของอาจารย์ให้สามารถดำเนินการสอนตามหลักการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นสำคัญ

เทคนิคและวิธีการในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้นต้องคำนึงถึงธรรมชาติของผู้เรียนประสบการณ์และพื้นฐานความรู้เดิม และรูปแบบการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) ของผู้เรียนแต่ละคนซึ่งมีรูปแบบไม่เหมือนกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 45) รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึงลักษณะและวิธีที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้การคิดหรือการแก้ปัญหา (Felder, 1993, p.286) รูปแบบการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ของคนแต่ละคนมีต่างกันทำให้เรียนรู้-คิดได้ไม่เหมือนกัน (อุษณีย์ โภธิสุข, 2542, หน้า 29) การศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้จะช่วยให้ผู้สอนได้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนแต่ละคน ได้ทราบถึงวิธีการหรือรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบและปฏิบัติในการเรียนรู้สิ่งต่างๆอีกทั้งได้ทราบถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อรูปแบบการเรียนรู้

ของผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้ผู้สอนได้ใช้เป็นข้อมูลในการวางแผน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติที่ดีต่อการเรียน(พงษ์ศักดิ์ เป้นแก้ว, 2546, หน้า 8) ดังนั้นถ้าผู้สอนเข้าใจผู้เรียนและรู้รูปแบบการเรียนรู้ก็จะทำให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน

แนวคิดเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้มีผู้ศึกษาและจำแนกลักษณะการเรียนรู้ไว้หลายแนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกรูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Riechmann (1996) โดยจำแนกลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ คือแบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Interdependent) แบบแข่งขัน (Competitive) และแบบมีส่วนร่วม (Participant) รูปแบบการเรียนรู้ในแต่ละแบบมีลักษณะเฉพาะและมีความหมายที่แตกต่างกันซึ่งสรุปในแต่ละรูปแบบ ได้ดังนี้

การเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชอบคิดด้วยตนเอง และมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองมีความชอบที่จะเรียนรู้ในเนื้อหาสาระ ที่ตนเองคิดว่าสำคัญ และชอบที่จะทำงานหรือโครงการในรายวิชาที่เรียนเพียงลำพังมากกว่าทำงานร่วมกับคนอื่น แต่ก็เป็นผู้ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) คือ รูปแบบการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนไม่สนใจในการเรียนเนื้อหาวิชาและการเข้าเรียนไม่มีส่วนร่วมกับ

เพื่อนๆ และอาจารย์และไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน พรรคนะของผู้เรียนแบบนี้ต่อห้องเรียนว่าเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative)
คือ รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดโดยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นสติปัญญาและความสามารถซึ่งกันและกันเป็นผู้เรียนที่ให้ความร่วมมือกับอาจารย์และชอบที่จะอภิปรายและทำงานร่วมกับผู้อื่นมองเห็นห้องเรียนเป็นสถานที่สำหรับสังคมที่มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเช่นเดียวกับสถานที่เรียนรู้เนื้อหาวิชา

การเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent)
คือ รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความอยากรู้ อยากเห็นทางวิชาการน้อยมากและจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้นมีความคิดว่าอาจารย์และเพื่อนเป็นแหล่งความรู้เป็นแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ พยายามแสวงหาผู้ที่มีความสามารถที่จะแนะแนวทางในการเรียนรู้และต้องการได้รับคำบอกกล่าวว่าควรทำอะไร

การเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive)
หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ด้วยการพยายามทำสิ่งต่างๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในห้องเรียน มีความเชื่อว่าต้องแข่งขันกับคนอื่นเพื่อให้ได้รับรางวัลจากการเรียน เช่นคะแนน คำชมหรือความสนใจจากอาจารย์และมีความคิดว่าบรรยากาศในห้องเรียนต้องมีการแพ้หรือชนะและคิดว่าต้องเป็นผู้ชนะเสมอ

การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant)
หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาและชอบเข้าเรียนมีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดจากการเรียนมีส่วนร่วมร่วมกับผู้อื่นตามที่ตกลงร่วมกันไว้และมีความ

รู้สึกว่าคุณเองควรจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมในห้องเรียน ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้แต่จะมีส่วนร่วมน้อย ในกิจกรรมที่มีได้อยู่ในแนวทางของวิชาที่เรียน

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาดูอย่างที่เป็นนิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนหลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิตในสาขาการสอนตามสาขาวิชาเอกต่างๆ ที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2547 - 2548 หลักสูตรดังกล่าวเป็นหลักสูตรใหม่ที่นิสิตต้องเรียนตามหลักสูตรเป็นระยะเวลา 5 ปี เนื่องจากรูปแบบการเรียนรู้มีความสำคัญมากในการจัดการศึกษาและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนิสิตการมีความรู้ความเข้าใจและรู้รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตทำให้สามารถวางแผนการจัดการเรียน การสอน กิจกรรม หรือโครงการและจัดสภาพแวดล้อม เพื่อพัฒนานิสิตให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์และเป็นครูรุ่นใหม่ที่มีความพร้อมจะออกไปทำหน้าที่ไป ทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพและสร้างสรรค์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศปีที่เข้าศึกษาและสาขาวิชาเอก

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาและใช้กรอบแนวคิดแบบสอบถามรูปแบบการ เรียนรู้ของ Grasha and Riechmann (1996) โดยแบ่งรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต

คณะศึกษาศาสตร์ ดังนี้ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) และแบบมีส่วนร่วม (Participant)

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรีหลักสูตรการศึกษาระดับ 5 ปีภาคปกติของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2547 - 2548 จำนวน 12 สาขาวิชาเอก ประกอบด้วยสาขาวิชาการสอนต่างๆ ดังนี้

1. สาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์
2. สาขาวิชาการสอนชีววิทยา
3. สาขาวิชาการสอนเคมี
4. สาขาวิชาการสอนฟิสิกส์
5. สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์ทั่วไป
6. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
7. สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
8. สาขาวิชาการสอนภาษาจีน
9. สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม
10. สาขาวิชาการสอนสุขศึกษาและพลศึกษา
11. สาขาวิชาการสอนดุริยางคศึกษา
12. สาขาวิชาการศึกษาศิลปะ

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นิสิตระดับปริญญาตรีหลักสูตรการศึกษาระดับ 5 ปี สาขาวิชาการศึกษาศิลปะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบ

ร่วมมือมากที่สุด

5. นิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เป็นนิสิตหญิงและนิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

6. นิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ศึกษาอยู่ปีการศึกษาต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

7. นิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ศึกษาอยู่สาขาวิชาเอกต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

1. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่านิสิตคณะศึกษาศาสตร์มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุดและเมื่อพิจารณาตามเพศและปีที่เข้าศึกษา ก็พบว่านิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุดเช่นเดียวกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลของการปฏิรูปการศึกษาที่กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 11) กล่าวคือแนวการจัดการศึกษาทั้งในการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา ต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม มีปฏิสัมพันธ์และทำงานร่วมกัน โดยใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลายซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งมีลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ

- 1) มีการพึ่งพาค้ำยันกัน
- 2) มีการปรึกษาหารืออย่างใกล้ชิด
- 3) สมาชิกแต่ละคนมีบทบาทหน้าที่

และความรับผิดชอบที่สามารถตรวจสอบได้

4) มีการใช้ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม และ

5) มีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (ทิสนา แชมมณี และคณะ, 2545, หน้า 25-26) ผลของการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นความต่อเนื่องของการจัดการเรียนการสอนเพราะกลุ่มตัวอย่างคือนิสิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ที่เรียนหลักสูตรใหม่การศึกษาบัณฑิต 5 ปี ซึ่งนิสิตได้รับการเรียนการสอนในในระดับมัธยมศึกษา (ช่วงชั้นที่ 3 และช่วงชั้นที่ 4) ตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาพุทธศักราช 2542 ผลของการวิจัยพบว่า นิสิตคณะศึกษาศาสตร์มีความชอบและเลือกรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด

นอกจากนี้บรรยากาศของการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์มุ่งเน้นพัฒนานิสิตให้มีทักษะในวิชาชีพการเรียนการสอนมีสภาพบรรยากาศที่ผ่อนคลาย นิสิตมีอิสระในการแสดงความคิดเห็น อภิปราย และนำเสนอผลของการศึกษาค้นคว้า ร่วมกันคณาจารย์จะเป็นผู้กระตุ้นและชี้แนะให้นิสิตเกิดการเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ Rogers ที่กล่าวว่ามนุษย์จะสามารถพัฒนาตนเองได้ดี หากอยู่ในสภาพที่ผ่อนคลายปลอดภัยเป็นอิสระซึ่งจะทำให้เอื้อต่อการเรียนรู้และเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญโดยครูทำหน้าที่อำนวยความสะดวก (ทิสนา แชมมณี, 2548; สุรงค์ โคว์ตระกูล, 2548 และ พรณิ ช. เจนจิต, 2545)

ผลของการศึกษาซึ่งพบว่านิสิตคณะศึกษาศาสตร์มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุดสอดคล้องกับผลการวิจัยของชวนสิทธิ์ สุชาติ (2532) ทศนีย์ ศิริวัฒน์ (2532)

พรทิพย์ บุญรอด (2534) จันทนา พรหมศิริ (2535) และสุรศักดิ์ ยอดหาญ (2546) ที่ทำการศึกษารูปแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาโดยใช้กรอบแนวคิดแบบวัดการเรียนของ Grasha and Riechmann ผลของการศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด

2. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ศึกษาอยู่ตามสาขาวิชาเอก 12 สาขาวิชา มีรูปแบบการเรียนรู้ แบบร่วมมือ และแบบพึ่งพา และแบบมีส่วนร่วมมากที่สุดตามลำดับ กล่าวคือ สาขาวิชาเอกที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด ได้แก่ สาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์ สาขาวิชาการสอนฟิสิกส์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สาขาวิชาการสอนสุขศึกษา และพลศึกษาสาขาวิชา การสอนดุริยางคศึกษา และสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ผลการศึกษาดังกล่าวอาจมีสาเหตุมาจากธรรมชาติของสาขาวิชาที่นิสิตศึกษาเอื้อต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ นิสิตมีส่วนร่วมในการอภิปรายภายในกลุ่มย่อย และทำงานร่วมกัน เช่นสาขาวิชาการสอนภาษาไทยสาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา และวัฒนธรรม สาขาวิชาการสอนสุขศึกษาและพลศึกษาสาขาวิชาการสอนดุริยางคศึกษาและสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ส่วนสาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์และสาขาวิชาการสอนฟิสิกส์เป็นสาขาวิชาที่ธรรมชาติวิชาใกล้เคียงกันเนื้อหาสาระต้องใช้กระบวนการคิด การแก้ปัญหา ต้องมีเทคนิคในการทำแบบฝึกหัดหรือแก้โจทย์ปัญหาซึ่งถ้านิสิตแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้วยกันจะทำ

ให้มีความรู้ความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นจากข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่านิสิตสองสาขาวิชามีการร่วมมือกันในการแบ่งปันความรู้ การช่วยเหลือกันห้องเรียนจึงเป็นแหล่งความรู้และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่าสาขาวิชาเอกที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพามากที่สุดได้แก่ สาขาวิชาการสอนชีววิทยา สาขาวิชาการสอนเคมี สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปและสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาดังกล่าวอาจเป็นเพราะสาขาวิชามีเนื้อหาที่ต้องเรียนรู้จากการอธิบายแนวคิดทฤษฎีเรียนรู้จากการสร้างความเข้าใจที่ซับซ้อนจึงจำเป็นต้องการผู้ชี้แนะ หรือบางสาขาวิชาเช่น สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นสาขาวิชาที่เป็นทักษะและเป็นภาษาที่สองซึ่งต้องได้รับการฝึกฝนทั้งอาจารย์ชาวไทยและต่างประเทศเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นิสิตทั้งสองสาขาวิชาเอกมีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาส่วนสาขาวิชาที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุดคือสาขาวิชาการสอนภาษาจีน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นสาขาวิชาใหม่นิสิตบางคนได้ศึกษาภาษาจีนมาตั้งแต่ชั้นมัธยมหรือบางคนก็ศึกษาเพิ่มเติมจากโรงเรียนกวดวิชาก่อนเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย และนิสิตบางคนก็ไม่มีพื้นความรู้ภาษาจีนมาก่อนในชั้นเรียนจึงมีนิสิตที่มีพื้นความรู้ความรู้อันแตกต่างกัน ดังนั้นนิสิตก็ยังต้องการความรู้จากครูขอการมีส่วนร่วมกับกลุ่มซึ่งมีความหลากหลายระดับจึงทำให้ขอการการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (มณฑราธรรมบุศย์, 2544) เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมจะพบว่านิสิตในแต่ละสาขาวิชาที่มีรูปแบบการเรียนรู้โดยรวมคือ รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของกรองกาญจน์

อรุณรัตน์ และโสภณ อรุณรัตน์ (2547) ที่พบว่ารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาในทุกวิชาเอกจะเป็นในทำนองเดียวกันกับลักษณะของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาโดยรวม

3. ผลการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ จำแนกตามปีที่เข้าศึกษาและจำแนกตามสาขาวิชาเอก ผลการศึกษาพบว่ารูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนของ คณะศึกษาศาสตร์ นิสิตทุกคนมีโอกาสเลือกลงทะเบียนรายวิชาชีพครูเลือกวิชาเลือกเสรีจึงมีโอกาสได้เรียนคละกันในแต่ละชั้นปีและสาขาวิชาเอก นอกจากนี้ นิสิตต่างชั้นปี เพศ และสาขาวิชาเอกได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน เช่น กิจกรรมการรับน้อง ประชุม เซียร์ กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ ให้สังคมการแข่งขันกีฬาการออกค่าย เป็นต้น ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นิสิตได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และพัฒนาตนเองในขณะที่ศึกษาอยู่ ณ คณะศึกษาศาสตร์ การจัดประสบการณ์ดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมให้มีประสบการณ์ที่หลากหลายซึ่งจะทำให้สามารถคิดแก้ปัญหาและคิดริเริ่มได้มากขึ้นและที่สำคัญทำให้เกิดการเรียนรู้ (ทิสนาแจมมณี, 2548, หน้า 62) และส่งผลให้มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์อยู่ในบรรยากาศและสภาพแวดล้อมของการเรียนการสอนเหมือนกันนิสิตได้รับการส่งเสริมทางด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ด้านสังคม อารมณ์ ร่างกายที่มีรูปแบบเดียวกันสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นปัจจัยที่มีผลต่อรูปแบบการเรียนรู้

ซึ่งสอดคล้องกับ McInerney and McInerney (1998, p. 243) ที่กล่าวถึงปัจจัยพื้นฐานของรูปแบบการเรียนรู้ 4 ด้านซึ่งได้แก่ด้านสิ่งแวดล้อม (The Environmental Elements) ด้านอารมณ์ (The Emotional Elements) ด้านสังคม (The Sociological Elements) และด้านสภาพร่างกาย (The Physical Elements) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Geisert and Dunn (พงษ์ศักดิ์ เป็นแก้ว, 2546, หน้า 9 อ้างอิงจาก Geisert and Dunn, 1991 pp. 219-220) ได้อธิบายปัจจัยที่มีผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ 5 ด้านซึ่งมีลักษณะคล้ายกับแนวคิด McInerney and McInerney (1998, p. 243) แต่แตกต่างกัน 1 ด้าน กล่าวคือ ด้านจิตวิทยา เช่น วิสัยทัศน์ความสามารถในการใช้สมองซีกซ้ายและรวมถึงบุคลิกลักษณะของผู้เรียนแต่ละคนจากหลักการที่กล่าวมาจะเห็นว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเรียนรู้ จึงมีอิทธิพลให้นิสิตคณะศึกษาศาสตร์มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันไม่ว่าจะจำแนกตามเพศปีที่เข้าศึกษาและสาขาวิชาเอกผลของการศึกษาคั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุรศักดิ์ ยอดหาญ (2546) ซึ่งพบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานครมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุดผลของการวิจัยยังพบอีกว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันปีที่เข้าศึกษาต่างกันและสาขาวิชาที่ศึกษาต่างกันและสถาบันราชภัฏที่ศึกษาต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้จันทนา พรหมศิริ (2535) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ผลการเปรียบเทียบการเรียนกับระดับชั้นปีสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พบว่าระดับชั้นปีและสาขาวิชาไม่มีความสัมพันธ์กับแบบการเรียน และพรทิพย์ บุญรอด (2534) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบแบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรผลการวิจัยพบว่าแบบการเรียนกับระดับชั้นปีไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

- 1.คณาจารย์ควรส่งเสริมให้นิสิตได้เรียนรู้แบบร่วมมือมีการทำงานกลุ่มอภิปรายและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ห้องเรียนเป็นแหล่งปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการเรียนรู้เนื้อหา
- 2.คณาจารย์ควรชี้แนะให้คำแนะนำแนะแนวการเรียนรู้ การทำงานและให้เวลากับนิสิต เพื่อให้ให้นิสิตได้มีโอกาสซักถามประเด็นต่างๆที่มีปัญหาในการเรียนและการทำงานทั้งนี้ฝ่ายวิชาการคณะศึกษาศาสตร์อาจจะจัดศูนย์ให้คำปรึกษาทางด้านวิชาการหรือจัดโครงการติวหรือช่วยเหลือทางวิชาการแก่นิสิตที่ต้องการพึ่งพาโดยเฉพาะอย่างยิ่งสาขาวิชาการสอนชีววิทยา สาขาวิชาการสอนเคมีสาขาการสอนวิทยาศาสตร์ทั่วไปและสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
- 3.คณาจารย์ควรจัดกิจกรรมและรูปแบบการเรียนการสอนให้หลากหลายใช้หลักการแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้มาประยุกต์ในการเรียนการสอนเพื่อให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้และความแตกต่างของนิสิต
4. คณะศึกษาศาสตร์ควรจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้แบบอิสระนิสิตมีโอกาสค้นคว้าและเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น จัดศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง(Self-Access Learning

Center) นอกจากนี้ควรกระตุ้นให้คณาจารย์จัดกิจกรรมหรือมอบหมายงาน เช่น การมอบหมายให้นักศึกษาเขียนบันทึกการเรียนรู้ลงในสมุดบันทึกการเรียนรู้การทำโครงการชิ้นงานตามความสนใจ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาค้นคว้ามีรูปแบบการคิดของตนเองเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ของตนเองซึ่งจะพัฒนานิสิตให้เป็นผู้ใฝ่รู้ใฝ่เรียนแสวงหาความรู้และเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษามีอิสระในการเรียนรู้ (Independent Learner)

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยเพื่อหารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตหลักสูตรการศึกษาระดับ 5 ปีให้ครบทุกชั้นปี

2. ควรศึกษาวิจัยเพื่อหารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตหลักสูตรการศึกษาระดับ 4 ปี

3. ควรศึกษาวิจัยเพื่อหารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต

4. ควรศึกษาวิจัยเพื่อหารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาระดับปริญญาโท และปริญญาเอก

5. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของคณาจารย์กับรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

6. ควรศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยบูรพา

เอกสารอ้างอิง

- กรองกาญจน์ อรุณรัตน์ และโสภณ อรุณรัตน์. (2547). รายงานการวิจัยรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ม.ป.ท.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). ชุดฝึกอบรมวิทยากรแกนนำ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ชุดที่ 11 เรื่องกระบวนการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาภาค บังคับ พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. (2548). รายงานการประเมินตนเอง (1 เมษายน 2547- 31 มีนาคม 2548). ชลบุรี: ม.ป.ท.
- จันทนา พรหมศิริ. (2535). แบบการเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ชวนสิทธิ์ สุชาติ. (2532). การเปรียบเทียบแบบการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา
ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต, วิชาเอกการอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ทัศนีย์ ศิริวัฒน์. (2532). แบบการเรียนของนักศึกษา คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.ปริญญาโท
การศึกษามหาบัณฑิต, วิชาเอกการอุดมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ทิสนา แจมมณี และคณะ. (2545). กระบวนการเรียนรู้ความหมายแนวทางการพัฒนาและปัญหาข้อใจ.
กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- ทิสนา แจมมณี. (2548). ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. โนวาด,
เจ, ดี และ โกวิน, ดี, บี. (2534). ศิลปะการเรียนรู้ (Learning How To Learn). (สวนิต ยมาภัย
และ สวัสดิ์ ประทุมราช, แปล). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- พงษ์ศักดิ์ เป้นแก้ว. (2546). รายงานการวิจัยรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรทิพย์ บุญรอด. (2534). แบบการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต, ภาควิชาอุดมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณี ช. เจนจิต. (2545). จิตวิทยาการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: เมธิทิส จำกัด.
- มันตรา ธรรมนุศย์. (2544). รูปแบบการเรียนรู้. วารสารวิชาการ, 4(10), 12-13.
- วริสิริ สิงหศิริ, พรนภิส ดาราสว่าง และวิไลกษณา ศรีมาวิน. (2547). การสำรวจหารูปแบบการเรียนรู้ของ
นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงรายวิชาและการเรียนการสอน.
วิจัยและพัฒนา, 27(2), 131-146.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2537). กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน ภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ:
สุวีริยาสาส์น.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2544). บทสรุปของผู้บริหาร โครงการศึกษาวิจัยเรื่อง การปฏิรูปการเรียนการสอนระดับ
อุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุพัฒน์ เศรษฐมกุล. (2536). แบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ ยอดหาญ. (2546). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพ
มหานคร. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา,
บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2548). จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุษณีย์ โพธิ์สุข. (2542). สร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ. กรุงเทพฯ: บริษัทแพมิลี่ไคเร็ค จำกัด.

- Felder, R.M. (1993). Reaching the Second Tier : Learning and Teaching Styles in College Science Education. *Journal of College Science Teaching*, 23(5), 286-290.
- Gibson, J.T. (1976). *Psychology for the Classroom* (2nd ed.). New Jersey: Prentice-Hall, Inc. Grasha, A.F. and Reichmann-Hruska, S. (1996). *Learning Style Survey*. Retrieved September 19, 2005, from <http://library.cuesta.cc.ca.us/distance/lrnstyle.htm>.
- Guild, P. (1980). Learning Styles : Knowledge Issues and Applications for Classroom Teacher. *Dissertation Abstracts International*. 41 (September): 1033-A.
- Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. (1970) Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*. Vol 130, No.3 Autumn, 607-610.
- Kolb, D.A. (1984). *Experimental Learning : Experience as the source of Learning and Development*. New Jersey: Prentice Hall. (1985). *Learning Style Inventory : Self-Scoring Test and Interpretation Booklet*. Boston: McBer and Company.
- McInerney, D. M. and McInerney, V. (1998). *Educational Psychology : Constructing Learning*. (2nd edn). Sydney: Prentice Hall.
- McMillan, J.H. and Schumacher, S. (1997). *Research in Education: A Conceptual Introduction* (4th edn.). New York: Longman.
- Ormrod, J.E. (1998). *Educational Psychology Developing Learners* (2nd ed.nd.). New Jersey: Prentice-Hall, Inc.
- Powell, R.R. (1991). *Basic Research Methods For Librarians* (2nd ed.nd). Norwood, NJ: Ablex Publishing Cooperation.
- Ramsden, P. (1992). *Learning to Teach in Higher Education*. London: Routledge.
- Scarcella, R. (1990). *Teaching Language Minority Students in the Multicultural Classroom*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall Regents.
- Sullivan, A.T. (2000). Effects of Learning – Style Environment and Tactal / Kinesthetic Preference on the Understanding of Scientific Terms and Attitude Test Scores of Fifth-Grade Students. *Dissertation Abstracts International* 60 (February 2000). 2788-A.
- Wilson, J. and Wing-Jan, L. (1993). *Thinking for Themselves : Developing Strategies for Reflective Learning*. Eleanor Curtain: Armadale.